

קולנוע

„נגעת בי“

מונטגומרי קליפט, לפני שנתגלה בהוליבוד („איה בני“) היה שחקן מפורסם למדי על במת ברודוויי בניו יורק.

בשעתו הופיע במחזה שעובד לפי ספור מאת ד. ה. לורנס „מאהבה של ליידי צ'ארליו“ בשם „נגעת בי“. עתה סיים קליפט, בסיועו של קבין מקארתי, עיבוד קלונועי של העיבוד התיאטרוני של הסופר-הקצר. השם, לא יאומן, לא השתנה במשך התהליך.

עתה לא נותר לשני הצעירים הח-רוצים אלא למצוא יצרן מתאים שיאחר להשקיע כמיליון אחד בסרט.

סרטי השבוע

ז'אן ד'ארק (ארה"ב) — טרגדיה המעוררת צחוק אצל הצופים (הזורמים לראות את אינגריד ברגמן).

משפחת ברקליי מברודוויי (ארה"ב) — פרד אסטייר וג'ינג'ר רור-ג'רס ורקדים שוב יחדו בקומדיה מור-סיקלית שאינה נעדרת הומור.

אהבת כרמן (ארה"ב) — ריטה הייוורת אינה משכנעת ככרמן, אבל מי הולך לראות את כרמן כשריטה הייוורת על הבד?

הארם והחיה (ארה"ב) — חיקוי לא מוצלח, אך לא נעדר שעשוע, ל„קינג קונג“ זכור לטוב. לא גניבה אמנותית, כי במאי אחד לשני הסרטים.

במיומי סין (ארה"ב) — מי שלא זכה לראות את ג'ין הרלו ז"ל כל יחד מיץ את ההזדמנות לראותה שוב. אמנם לא בטוב שבסרטיה. אלה שראוה פעם אינם זקוקים להמלצות.

קובלנקה (ארה"ב) — שוב נתנת האפשרות לראות את הסרט הבינוני הזה שזכה, משום מה, בפרסים רבים.

הואלם הקיסרי (ארה"ב) — בילי ויילדר, במאי טוב, מגיש קומדיה חלשה על וינה של פרנץ יוזף. הזהרה: בינג קרוסבי שר.

„הפנינה“ — עיבוד מוצלח ביותר של ספרו של ג'והן סטינבק. צילומי חוץ מקסיקאים נפלאים ומשחק משכנע, ביחוד של פרננדו ארמנדרי.

„האות הצהוב“ — ג'ון פורד אינו מתעלה לרמת סרטיו הגדולים. על עלילה שיגרתית, אך מענינת למדי, על החיים בעיר ספר אמריקאית בעת שא-דומי העור היו עדין מסוכנים.

טוויסט) את דה-סיקה עובד באחד הרחובות הראשיים של רומא כשקהל סקרנים עצום מקיף אותו, אמר: „הלא הוא עובד בתוך גיהנום!“

הסרט הגיע אלינו לאחר שרכש לעצמו שם עולם. במסיבות אלה נקל לנו להתאכזב, כשם שאכזב אותנו במ-דתימה „האדם השלישי“, כי המ-ציאות לא תמיד הולמת את התקוות. לשמחתנו, עלינו להגיד ש„גנבי האופניים“ (ולא „גונבי“, כמובן) עוד עולה על המצופה. זהו סרט שע-לילתו היא אולי הפשוטה והחזקה ביותר שראינו עד כה על הבד. אך הוא מלא פרטים קטנים ודקים העושים אותו למענין אף על פי שהתוכן ידוע בחד-אי למרבית הקהל. בעצם, כותב הסר-רים הללו נהנה ממנו יותר לאחר שר-אהו בפעם השנייה, דבר היכול להאמר רק על סרטים מעטים.

כל תפקיד מבוצע בטבעיות הנקל-טת יפה על ידי הצלם בארטוליני, שציר-למויו פחות פרימיטיביים. מבחינה טכ-נת מאשר במרבית הסרטים האיטלקיים. רומא העוברת לפנינו בסרט היא רומא האמתית, לא זו של התיירים: עיר-שהיא גיוגל ושתושביה משולים לחיות השדה. בקיצור, עיר ככל הערים בעולם. הסרט, הוא, איפוא, אוניברסלי. וכל אחד חייב לראותו.

קיסר וקליאופטרה

ברנארד שו ראוי לסרטים טובים יותר.

והיו לו סרטים טובים יותר: „פיג-מליון“ ומייג'ור ברברה“. סרטים צנו-עים, אשר ללא פרסומת יתר עשו את זקן דרמאי העולם אחד התוססים והי-רעניים שבכותבי-התסריטים.

את „קיסר וקליאופטרה“ קל-קל הרצון של הבמאי גבריאל פסקאל ליצר סרט הוליבודי, הרדיפה אחרי הכי-מות, הצבע, הפאר חסר הטעם. כל זה לא עלה יפה בצירוף אמרותיו השנונות והיבשות של הסופר הפוריסאני.

לא הוציל משחקם של קלוד ריינס וחיוואן לי, לא הוצילו התפאורות (הס-פינקס המופיע בסרט נבנה באנגליה, הובא למצרים והוצב במדבר המערבי לצורך התצלומים!) והצבעים הרוע-שים... הסרט פשוט כבד, איטי וחסר-אמת.

ולאלה הסבורים שהשעמום נובע מן המחזה שעליו מבוסס הסרט, נזכיר שהשנה מוצג המחזה בהצלחה רבה בניו-יורק. בתפקיד המאהבים המלכו-תיים: סיד סדריק הארדביק וילי פל-מר.

למלאכה פחות מפיי-ארט: לבימוי, ילד-השעשועים הפך לה-יות איש קולנוע-הציני למדי.

אולם רק עם „מצחצחי הנ-עלים“, סרטו הת-שעי, התחיל דה-סיקה לעורר התענ-יות בעולם הרחב, וגנבי האופ-ניים, סרטו הבא, מחולל סערה בכל מקום שהוא מוצג.

את התסריט כתב צ'יזרי זאבאטיני והעיבוד הסופי נע-שה בידי ששה כתי-בים, אחד מהם דה-סיקה עצמו. (נקל-לשער מה היתה דמות הסרט אילו נכתב על ידי ששה-כתבנים אמריקאים-התנאי הצנוור-ההוליבודית; הצנו-ור-הדרשה ששני קטעים מן הסרט יוש-מטו). לאחר שהיה הסרט כתוב לפרטי-פרטיו, הוציע דה-סיקה לדויד סלוניק מהוליבוד להשתתף במימונו. סלוניק-הסכים, בתנאי שאת התפקיד הראשי-ימלא גארי קופר! דרישה זו נראתה-לדה-סיקה כאבסורדית, והוא החליט-לגייס באופן אישי את הכספים הדרו-שים. בסך הכל עלה הסרט 30.000 ל"י, סכום שהוליבוד מוציאה לעתים ביום-אחד של תצלומים.

לאמברטו מיג'ורני היה פועל פשוט-כאשר בחר בו דה-סיקה למלא את-תפקיד אנטוניו ריצ'י, ליאנלה קארל-היתה עתונאית רומאית שנשלחה אל-הבמאי לערוך אתו ראיון; הוא הוציע-לה מיד את תפקיד אשת אנטוניו.

עדין חסר לדה-סיקה הילד, ברוננו-הגיע היום-בו היו צריכים, לפי התכ-נית להתחיל בתצלומים, ועדין אין ילד-מתאים לתפקיד. למרות זאת הוחל בע-בודה, כשדה-סיקה מסובב קודם את-הקטעים בהם אין הילד משתתף. לאחר-ימים אחדים פגש ברחוב ילד שמנמן, צרוד וגבה-קול (בגלל שקדים) ושמו-אנצו סטאיולה. הוא היה ברוננו אידיאלי.

הסרט, לפי מיטב האסכולה הניאו-ריאליסטית האיטלקית, צולם ברובו ברי-חובות רומא, כשעוברים ושבים ממל-אים תפקידים קטנים שונים. כאשר ראה-הבמאי האנגלי דויד לין („אוליבר-

מישיין פרד

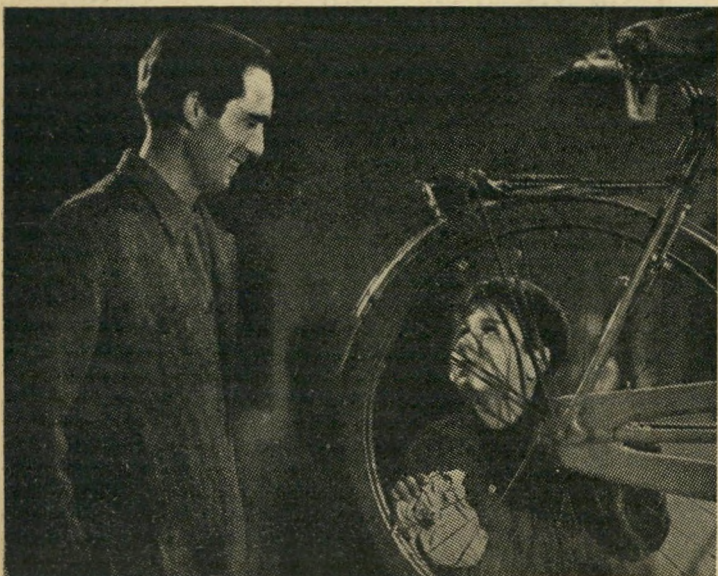
ג'ורדן אבוד?

כיום ססיל ב. דה-מיל בהוליבוד. דאי-נונציו, משורר המהפכה הפאשיסטית, היה הסופר הגדול הראשון שכתב תס-ריטים. מן הסרט האיטלקי של אותה-תקופה נודף ריח חזק של לאומנות; הוא הכשיר במידה רבה את הקרקע-לבניטו מוסוליני.

מלחמת העולם הראשונה הרסה את-התרס האיטלקי, כשם שהרסה את הר-אינצ' הצרפתי, האנגלי, הדני והשבדי, ובין שתי המלחמות היה הקולנוע האי-טלקי ידוע רק באיטליה עצמה. הוא-עמד תחת חסות הממשלה ושימש מכי-כמו בברית המועצות באותה תקופה, היו מבוצעים סרטי תעמולה אלה בחו-ח יעם בולט, ואפילו רוברטו ריסלי-ני שעשה אז את צעדיו הראשונים-באמנות הבד, השתתף בסרט גס ואכזרי-שפאר את מלאכתו של טייס איטלקי-בכיבוש חבש.

מחוץ לאלה, יצאו מאולפני איטליה-מדי שנה כמה סרטים היסטוריים („כתר הברזל“) ומספר גדול של-קומדיות ודרמות קלות בעלות ענין-מקומי בלבד. הכוכב הגדול של סרטים-קלים אלה, וחלומם של מיליוני צעירות-איטלקיות, היה אחד, צעיר יפה-תואר-בשם ויטוריו דה-סיקה.

לימים הגיע האליל לשנות העמי-דה, שערוותיו החלו מכסיפות והוא פנה-

גנבי האופנים — מיג'ורני וסטאיולה
סערה

קיסר וקליאופטרה — קלוד ריינס וזיוואן לי
שיעמום